

La gent no es pregunta com certes persones encara en som supervivents. La gent no és ningú, cert, i ho som tots, també, excepte tu, o jo, esclar. No pots esperar res, de la gent. No hi confies. De tant en tant, una mà que s'ofereix nua, sense cap exigència, una veu que es modula amb certa confiança, o una trucada inesperada d'un amic tan antic com una vella carta, sembla que farien més amable el món, més respirable. Després ve el dilluns, però, i tot és gent. Gent, evidentment, ben saludada, escrutable, amb qui has d'acomplir certs deutes, manies, cerimònies, i amb les quals tens l'obligació comunitària, una altra vegada, d'exigir certs drets d'autonomia personal... Com, si no, podries adormir la nit? La gent no es pregunta com alguns encara en som supervivents. La gent... Voldria ser gent i no preguntar res, i no ser ningú, i no escriure més, però no puc, o no vull, o no sé.